

МИЛОШ
ЦРЊАНСКИ

СЕОБЕ
И
ДРУГА КЊИГА СЕОБА

Copyright © Задужбина Милоша Црњанског
Copyright © овог издања Лагуна, 2015

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

САДРЖАЈ

СЕОБЕ

I	БЕСКРАЈАН, ПЛАВИ КРУГ. У ЊЕМУ, ЗВЕЗДА	11
II	ОДОШЕ, И НЕ ОСТАДЕ ЗА ЊИМА НИШТА. НИШТА	19
III	ДАН И НОЋ, ПРОТИЦАЛА ЈЕ ШИРОКА, УСТАЈАЛА РЕКА. И У ЊОЈ, ЊЕНА СЕН	35
IV	ОДЕ ВУК ИСАКОВИЧ, АЛИ ЗА ЊИМ ОДЕ И ФРУШКА ГОРА .	46
V	ОДЛАСЦИ И СЕОБЕ, НАЧИНИШЕ ИХ ПРОЛАЗНИМ, КАО ДИМ, ПОСЛЕ БИТАКА	61
VI	ПРОШЛОСТ ЈЕ ГРОЗАН, МУТАН БЕЗДАН; ШТО У ТАЈ СУМРАК ОДЕ, НЕ ПОСТОЈИ ВИШЕ И НИЈЕ НИКАД НИ ПОСТОЈАЛО.	75
VII	ТУМАРАЛИ СУ, КАО МУВЕ БЕЗ ГЛАВЕ; ЈЕЛИ СУ, ПИЛИ СУ, СПАВАЛИ СУ, ДА НАЈПОСЛЕ ТРЧЕЋИМ КОРАКОМ ПОГИНУ, ЗАКОРАЧИВШИ У ПРАЗНИНУ, ПО ТУЂОЈ ВОЉИ И ЗА ТУЂ РАЧУН	91
VIII	СНУЖДИВШИ СЕ, НАД ПРАЗНИНОМ ПОРОЂАЈА, ОНА УВИДЕ, ДА ЈОЈ ДУШИ, НИ У ДЕЦИ, НЕЋЕ ОСТАТИ ТРАГА И УМРЕ, ЖАЛЕЋИ ШТО НЕ МОЖЕ ДА ЗАСИТИ БАР ТЕЛО, РАЗДРАГАНА УЖИВАЊИМА	112
IX	ЈЕДАН ОД ЊИХ, НАЈБЕДНИЈИ, САЧУВАО ЈЕ, И ПОСЛЕ СМРТИ, СЈАЈ СВОГ БИЋА, ТАКО ДА ЈЕ МОГАО ДА СЕ ВРАТИ И ДА СЕ ПОЈАВИ, ПРИ УЛАЗУ У СЕЛО, НА ДРУМУ, НА ИСТОМ МЕСТУ, ГДЕ СЕ РАСЦВЕТАН ЈАВЉАО, У ПРОЛЕЂУ, ПРВИ БАГРЕМ	133
X	БЕСКРАЈАН, ПЛАВИ КРУГ. У ЊЕМУ, ЗВЕЗДА	145

ДРУГА КЊИГА СЕОБА

I	АЛИ СВЕ ЈЕ ТО САМО ОМАМА ЉУДСКИХ ОЧИЈУ	161
II	НЕСРЕЋА ИХ ЈЕ ТОГ ПРОЛЕЋА, У ТЕМИШВАРУ, СТИГЛА НЕОЧЕКИВАНО...	183
III	ЗАМУКЛА ЈЕ ПЕСМА ПОД БАГРЕЊЕМ У МАХАЛИ.	205
IV	ИСАКОВИЧ, МЕЂУТИМ, ОДЕ, КУД ГА ЖЕЉЕ ВУКУ...	229
V	ИШАО ЈЕ ТАКО У ВАРОШ У КОЈУ НИЈЕ БИО ПОШАО	245
VI	БЕЛИ ЗЕЦ И ЦРНИ АЈГИР НА ПУТУ.	258
VII	НЕЋЕ ВИШЕ ВИДЕТИ СВОЈУ ПЛАНИНСКУ СЕРВИЈУ	292
VIII	ПО СЕЋАЊУ СЕ ХОДА КАО ПО МЕСЕЧИНИ.	305
IX	КРАЈ ЊЕГА КОРАЧА, САМО ЊЕГОВА СЕН, КОЈА ГА ПРАТИ.	331
X	ИЗМЕЂУ ЖИВИХ И МРТВИХ СВЕ СЕ ВЕЗЕ ПРЕКИДАЈУ...	339
XI	НЕ ПОСТОЈИ ТА ЖЕНА СА ЗЕЛЕНИМ ОЧИМА	366
XII	ОСТАЋЕ САМО ГРОВОВИ.	402
XIII	ДОК ЈЕ ЖИВ ХОЋЕ ДА ЗАСПИ НА ЊЕНОЈ РУЦИ ИСПОД БАГРЕМА	420
XIV	ЈЕГО БЛАГОРОДИЈЕ БИЛО ЈЕ НЕСПРЕТНО САМО СА ЖЕНАМА.	433
XV	УМ ЧОВЕКОВ НЕ МОЖЕ ТО ВИШЕ ДА СХВАТИ.	447
XVI	НИКО НЕ ЗНА ЈОАНА ТЕКЕЛИЈУ	461
XVII	ОДЕ ИСАКОВИЧ ИЗ ЦАРСТВУЈУШЧЕ ВИЈЕНЕ.	465
XVIII	БИВШИ СРБИН А САД РУС	501
XIX	СЕЛЕ СЕ, ЈАДНИ, У РОСИЈУ, А СМЕЈУ СЕ, И ПЛАЧУ	554
XX	ПУТ У РОСИЈУ ВОДИО ЈЕ У ВИСИНУ.	572
XXI	У РОСИЈИ У ПАВЛОВОМ СНУ	593
XXII	СЕРВИЈА СЕ ОДСЕЛИТСЈА НЕ МОЖЕТ.	607
XXIII	РОСИЈСКА КОМАНДА БИЛА ЈЕ: АТАКА, АТАКА, АТАКА!.	645
XXIV	РАЈЕВКА ЈЕ БИЛА ПУНА БАГРЕЊА И ЗУЈАЊА ПЧЕЛА.	662
XXV	ТРОФИМ ИСАКОВИЧ ТРАЖИ У КИЈЕВУ СВОЈУ ДЕЦУ	692
XXVI	ЧУДА ПРИРОДЕ И ЉУДСКОГ ЖИВОТА	699
XXVII	ЧЕСТЊЕЈШИ ИСАКОВИЧ КОД ИМПЕРАТРИЦЕ.	730
XXVIII	СЕОБЕ СЕ НАСТАВЉАЈУ ВЕЧНО.	767
	Белешка о писцу	781

СЕОБЕ

I

Бескрајан, плави круг. У њему, звезда

Магловити врбази испаравају се још од прошлог дана, облаци се ковитлају све наниже. Дубина, кроз коју протиче река, мутна је и непроходна. Земља је тамна, невидљива и кишовита.

Шуми и хуји баруштина иза мрака. Сјај месечине пође са ње, појави се над помрчином, прође и нестане у ноћи, што мокра улази и одлази, улази и одлази једнако, заобилазећи га и влажећи му огромне груди и трбух, врућ и подбуо, увијен овнујским кожама, на којима је руно пробио зној. Капље кроз трску, капље, и, мада је густа тмина, види како једна жаба скаче, све ближе и ближе.

Испрекидан лавез паса и испрекидан пој петлова, још од поноћи, али далек. Туп удар копита, међутим, као под земљом, чује се једнако, у близини, под сном. Често буђење што га обухвата, пролази као неко љуљање у тој помрчини, која му продире под плећа и ребра најежена од хладноће. Не разликује таму око себе и таму у себи, и широм отвореним очима, у мраку, не види ништа. Скакање жабе, чело главе, извесно је да је ослушнуо, али одмах затим загуши га сан, тако да опет све тоне у тежак задах овнујске коже, на којој му лежи горњи део тела, крај женине главе.

Ударен од коња више колена, пре неки дан, кад је почео да скупља делове пука, још се буди ноћу од бола, али тај бол умине брзо, као и страшна малаксалост и изнуреност у костима, од умора. Тако да, будећи се сваки час, застење и одмах затим опет заспи, шкргућући зубима.

При том, за тај тили час, док опет не усни, шта све не угледа у полусну! Реку што под брегом шуми, испунивши сву ноћ. По разливеним водама, у рупама и јаругама, месечине. Трску прозора и крова, са које капље небројено капљица, кап по кап. Облаке, што се ковитлају све наниже. Непрегледне врхове врбака, пуне шибља.

А кад се заљуља, опет, у сан, запаљен и пун неких пламенова, тумба се у неком шаренилу у непрегледну даљину, у недогледну висину и бездану дубину, док га киша, што кроз трску прокишњава, не пробуди. Тада, помућеном свешћу, прво зачује лавез паса и пој петлова, да одмах затим широм, у мраку, отвори очи и не види ништа, али да му се учини као да види, у висини, бескрајан, плави круг. И, у њему, звезду.

Једном заста у том љуљању и хујање му у глави преста, тако да осети да је будан. Лежао је у мраку широм отворених очију, зачућен, и дрхћући од хладноће. Није више сањао. Пој петлова и лавез паса чуо је. Жена, која му је била заспала на руци, дисала му је на груди. И шум што изазва, протегливиши врат, чу, јер толика још тишина била је пред кућом. Кроз пукотину чамовине, међутим, примети танку светлост што је продирала и освети се сасвим. Било је време да иду.

То је горела ватра оних који су синоћ били полегали, неки сами, неки са женама и децом, испод надстрешнице једног обора, са оне стране утрине, где су биле његове штале. И као да је то прво, јасно сећање ума био неки нечујни поклич, њему се учини да му трче, један по један, својим страшним трчећим кораком, под шубарама, са својим дугим пушкама, и ханџарима у зубима, као при вежби. Свакоме је видео лик, сваког је познао, сваког се сетио где је који легао.

Тако му се и остало што је било тамо, напољу, на киши, јављаше у широм отвореним очима, у мраку: обронак брега и под њим Дунав, са чамцима Шајкаша, са којима ће се навести на воду. Непрегледни врбази и ритови, модре ледине и црвени шибљак.

Тад зашкрипа ћерам и, у исти мах, залупаше на врата.

И као да се трже не само он, већ и све друго живо, у мраку, што је дотле било и невидљиво и нечујно, зачу се тутњава копита и залајаше промукло пси, сасвим близу.

Велико јато врана мора да је пролетело однекуда, јер њихово грактање испуни ноћ и поче да се диже у висине.

И тек што је, онако тргнут из сна, полубудан, покушавао да се, у мраку, ослободи неких чаршава у које се био заплео, и да се извуче испод кожа, ознојен и го, јер го је увек спавао, она се пробуди и скоро безумна од страха напипа огњиште, духну у пепео и нађе жар. Запалила је жижак, који осветли и њу, сву, и његову огромну сенку на зиду. И тек тад, када га угледа, врисну и поче да кука, павши на њега, грлећи га и љубећи му груди, раме, врат и уво.

Већ скоро две недеље дана, откад је дошла порука од маркиза Асканија Гвадањи, заповедника града Осека, да опреми триста бираних војника за полазак у рат на Француску, она није престајала лелекати. Подбулих очију

од плача, сва оронула од ужаса, у трећем месецу бременитости, она се није дала одвојити од њега. Лепотица на гласу, пролепшала се још више, у првој години брака. Кожа њена и кост, смех и дах, као и њен поглед, имали су неки гладак сјај што је светлео у њој, док је носила чедо у себи. Тешка и пуна, лудо весела у тим месецима, она је после порођаја слабила и ружњала, постајала тиха, а окрутна према слугама и слушкињама. Пре две недеље, плачући, била је дошла за њим и на обалу Дунава да са њим проведе и последњу ноћ, пред полазак. Оставивши две своје ћерчице у селу, дошла је била да станује, последња два дана, у једном кућерку покривеном трском, код обора, на води, само да би могла да проведе ноћ крај њега. Лежећи сатима на његовим грудима, она му је, шапућући нешто неразумно и неразумљиво, љубила ребра, грло, очи, уста, уши.

Кривоног и тежак, он је тих последњих дана опремао своје људе, јашући цео дан. Псовао је њене загрљаје и пољупце. Била му је досадила.

Измучен, прекодан, свађом око одабирања људи, што су пристизали ненаоружани и напитки, морао је да проводи вечери са писарима, што су спремали спискове Славонско-подунавског полка. У ноћи, пак, чекао га је пакао. Њен загрљај, њени безумни напади, њени дуги, неуморни прсти. Њена лепота, крај ватре, надземаљска, њен поглед и њен плач. Огромних груди и огромног трбуха, клонуо, забринут за децу, он се њеном лудилу и крстио и чудио, па и грохотом смејао.

При слабој светлости жишка сад, он је виде, онако збуњену од сна, и схвати да ће овог јутра, при поласку, са њом бити најтеже. Њени пољупци, плахи и луди, који су му падали у лице и под грло, били су мокри од плача. Уставши да би га боље могла обухватити, јер се он набусито бранио, газећи по јастуцима, кожама и ћилимовима простртим по земљи, она је била нагазила голом ногом на жабу и страховито вриснула. Ражљућен тада од све те помаме женске, он је одгурну, а дође му да је тресне о тле. Преваливши чанак освећене водице и босиљка, који је синоћ била спремила, да би могла ујутру, кад се пробуди, да га пошкропи, тетуратујући се, као да је дизао и носио празно буре, он стиже до врата и отргну их.

Киша ситна падала је и, за тренут, у свитању, видео је псе што појурише према њему, коње и слуге под дудовима, а на другом крају утрине, код обора, читаву ону гомилу што се синоћ ту била разместила. Ватре су још шарале по мраку велике сенке и причине, али чим пуче прва пушка, све као да одскочи са земље и заигра. Запеваше неки, зарикаше, потрчаше до ћерма, на валове, да се умију; други носећи децу на рукама, увијаху их крпама, полазећи низбрдо, да оду до чамаца. Ух, што се жене бусаху у груди, запеваху, витлаху својим белим платнима, повезима, обојцима! Иза обора, над стрмином, виде збиља непрегледне врбаке и ритине, у огромном, мутном, кишном свитању, али не бескрајни, плави круг. Ни у њему звезду, као у сну.

Трчећи крај коња и уплаканих жена, које нису пуштане доле, до чамаца, људи су се окупљали, довикујући се. Неки, заостали, уплакани, праштаху се, крстећи се. Један му приђе са малим дететом у шубари, тражећи ватру у кући, да склони дете, већ помодрело. Пси, окупљени на ивици брега, око жена и стараца, скачући, прскајући по барама и блату, лајаху за онима што су силазили низбрдо, на воду.

Бос, на хладној, влажној земљи, заогрнут, онако како се дигао са постеље, са великим, црним клобуком, сребрних шара и кићанки, што га беше турио на главу при првом скоку из сна, он је пренеразио слуге. Притрчаше му, љубећи га у руку и приводећи му коња, који се пропињао.

Тада, кинувши громко неколико пута, заигравши по земљи тако да се све затресло, врати се у мрак и врућину крај огњишта, где га жена дочека још увек плачући. Облачећи га брзо, она му је љубила чохе, каишеве и сребра, а кад се умио, она му својом косом убриса лице, љубећи га у образе. Жалећи је, помилова је по леђима, гунђајући, кад она бризну још јаче у плач.

А кад се појави на вратима, обучен, па му слуге приведоше коња, настаде такво ђипање, кукњава и дрека, на утрини, притрчавање његовој руци, лелекање и јаукање жена, да он од беса заурла на њих.

Док су га слуге са једне стране дизале у седло, на коња, који се вртео преплашен шаренилом, дотле су две слуге са друге стране притезале колане, да не откине узенгије, великим својим маљавим рукама, пењући се, стењући. Коњ се тресао под њим, као под буретом.

Прскајући блатом дрвеће, траву и псе око себе, нагнао је коња низбрдо, ка Дунаву. Измаче лелеку и дреци и прокаса кроз влагу дрвећа и грања. Киша је престајала да пада, али се земља ронила под коњем, кад почеше да се спуштају.

У недогледној влази облака и ритина, баруштина и трске, било је већ свануло. И као да је то био један други свет, тамо се није ништа догађало. Овде, над њим, грактале су врране, доле, под њим, светлוצале су широке таме и светлости воде. Везани за старе врбе и стубове у блату, чамци су се црнили издалека, крај ватре. Кад подиже главу, виде потпуну тишину у сивом небу и врране, у даљини, које се нису чуле. Дунавом је могао догледати врло далеко, дуж обала, од којих је једна била жута и висока, под небом, а друга разливена у поплавама и травуљинама, у дубини.

Избио је из жбуња, у баре и тешко блато, до сапи, пред ватре, са којих су скидали печене јагањце. Сместивши се у широким чамцима, који су били прокисли, на слами и жутом, сухом лишћу, људи су били опет полегали, па су се дизали да чисте оружје, или да дочекају на нож, по комад бачене, рашчеречене јагњетине. Певаху вичући.

Кад стиже, сав упрскан, до ватре, међу врбама, јавише му се два официра и поп, који је био потегао заједно са његовим братом, чак из сребробогатога

Земуна, да испрати сина и да их све благослови. Пошто му је било стало да их што пре крене, потеря коња до ужади и даде наређење шајкашима да крећу.

Настаде мала гунгула у чамцима, и људи поскакаше да још једном погледају своје. Док су шајкаши дрешили конопе и газећи до паса воду, вичући, отискивали чамце од обале, дотле су неки промрзли бедници, најмљени да вуку чамце цео дан, целу ноћ и још један дан, узводу, већ почели да потезу ужад и да газе блато. Међу њима, два Циганина, скоро сасвим гола, са конопљем на грудима, покушаваху да оглођу неколико опрљених папака, које нико није хтео да понесе.

И док су старци, прозевли и мокри, стајали непомично, на блатњавом брегу, дотле су жене са децом, и пси, трчали дуж обронка стрме обале, јаучући и плачући, све дотле док се оба чамца не изгубише у густим врбацама, из којих је допирала после промукла песма. Па и та песма, чим је нестало оних које су поустајали да виде, полако постаде тиша и развученија, док сасвим не замукну. Лелек се међутим, на брду, још дуго разлегао.

Чим пођоше, и он потеря коња дуж обале, и нагна га узбрдо, тако, да је животиња бесно фрктала и сва се пушила. Вратио се, да се и он опреми.

Око стаја и обора био се искупио свет, да види и његов полазак, а нарочито кочије и коње и слуге његовог брата Аранђела Исаковича, трговца познатог по целом Подунављу и Потисју, по богатству.

Брат му је, по договору, провео ноћ у селу, са децом, да у зору порани и дође да му се нађе, при расанку са женом, чије су се плахе ћуди обојица бојали. И заиста, тек што се вратио са поласка војника, успевши се, тешко, узбрдо, указаше се, са друге стране, велика, шарена кола, која одмах опколише слуге.

Било је већ сасвим видно. Киша је била престала.

Ушав у кућу, ударивши, на прагу, главом у тршчани кров, затекао је жену обучену, свилену, умивену, дивну. Уморан од јахања и журбе, сад је погледа другим очима и, пришавши јој, поче да је љуби, кроз своје разбарушене брке. Ужурбан, он јој још једном, дахћући под њеним пољупцима, понови, без смисла и без реда, све оно што јој је већ синоћ и целу ноћ понављао: савете за њену сеобу к брату, у Земун, савете за купање млађег детета, мање ћерчице, која је имала неку болест на кожи, уверавања о свом путу кроз Штајерску и Баварску, о кратком рату, у коме ће једва и бити бојева и, најпоследње, о својој верности и о свом повратку. Она је међутим, дрхћући сва, као луда, кидала са себе сребрне плетенице, дугмад, свилене пришивене цветове и чипке, вичући и понављајући, кроз плач, све исте речи, све иста преклињања. Отимајући се, тако, њеним рукама, вукући је нехотице за косу, својим везовима на клобуку, који се заплитаху и у њено одело, једнако је, љубећи је сад, за расанак, у уста, понављао слатке речи, на које је била навикла у првој години брака. У страху који је личио на лудило, она му је висила о врату, шкropoleћи га, већ богзна

који пут, освећеном водицом и молећи га да се тамо не жени, као што то други чине, да се тамо не истиче, да и њу после позове онамо, да тамо не погине. Љубећи га устима мокрим од плача, што више нису могла да се затворе на пољубац, већ су била отворена и опуштена, од дрхтања, гледала га је очима изврнутим, у којима се видела само беоњача, без њених модрих дужица и великих зеница. Пола у несвести, опуштена, она је грчевито понављала: „Умрећу, умрећу“.

Дотле је његов брат изишао из кола, сув, жут, у дугачком ћурку од курјачине, са бројаницама од ћилибара у руци, као крупним, зрелим грождјем. Наредио је да окрену кола, растерао љубазно свет, даривајући скоро свакога ко му је пришао руци. Рекавши још неколико речи слугама, кир Аранђел је весело махао рукама девојчици, старијој ћерчици, коју је био довео да испрати оца, а коју слуга никако није спуштао на земљу.

Браћа су се била договорили да преваре жену при опроштају, јер старији није хтео да види оно што је била у стању да учини, у том последњем тренутку. Зато је требао млађи, са дететом, да дође, у колима, пред кућерак код обора. Ту је било последње преноћиште људи, пре укрцавања у чамце, из којих више није било изласка до Варадина. Ту је и она дошла да проведе последњу ноћ са мужем. У кућерку у ком су иначе становали, зими, пастири. Слуга је био обучен да, чим старији изиђе из куће и ускочи у кола, ошине коње.

И, тако, све се зби за тренут. Док је она намештала, полумртва, хаљину, да би изишла пред свет са мужем, он се, прекрстивши се тајно, отрже кроз врата, чим чу пуцање бича, и нађе лице у лице с братом. Пољубише се брзо, и, старији ускочи у кола, просувши млађем бројанице по благу.

Кад чу јурњаву коња и вику света, она, дотле не слутећи ништа, потрча на врата и виде кола како нестају у жбуњу, иза дудова, већ на другој страни утрине. Срозала се на руке млађем брату, као пијана, онесвешћена.

У великим и шареним колима, која су се тресла, са уплаканим дететом на руци, он се био придигао тек толико да је могао да види како она паде. Сагнувши главу над својом ћерчицом, ћутао је у том страховитом прскању блата и одскакању од грана, пањева и џомби, све дотле док, замакнувши крај једног шумарка ретких багремова, слуга, стојећи са ногама упртим у кљун гвоздених украса на колима, не успе да заузда сва три коња, уплашена и уздрхтала.

Тада, подвикнувши слугама и стискајући дете на груди, опипа оружје, гуњеве и чизме на дну кола, нове новцате амове, сребром оковане, и дукате и нож и сат, округлао као јаје, у пасу. Ништа није био заборавио.

Милујући ћерчицу, нареди да се вози лагано, и као неки остарео медвед, сав накинђурен, поче у колима пред дететом да скаче и мумла и игра. Дете

поче да га милује рукама, хватајући га за сребрне кићанке на клобуку, смејући се, кроз плач.

Над ритинама и врбацима почело је да се ведри и крај кола зачуше се прве шеве. Видик је био пун јата врана и све више светао од безмерних, равних поплава и бара. Путем, уз обалу, уз брда, која су опет падала и спуштала се у мокре травуљине, кола су брзо стигла три велика, црна чамца, што су доле, на реци, лагано одмицала.

Загрљен топлим дечјим рукама, он је као настављао да спава. Кас копи-та, шкрипу точкова, дечји глас, у који се спуштаху и клик шева и грактање врана, слушао је као кроз сан, који га је мешао са кишовитим облацима што су се све више испаравали, јер је иза њих било, негде, безмерно далеко, али огромно, Сунце.

Дете које није добијало на свако питање одговора, понављало их је, измучено, по сто пута, трзајући га за уши, за накит, за брке. Неиспавано и слабуња-во, било је после све тише. Он поче да тихо певуши и да је љуља, а ћерчица му леже на груди и заспа.

Спремао се топал, пролетњи дан, после кише. У баруштинама и врбацима, на другој страни, подиже се магла, млечна и тешка, што ускоро као дим испуни сву дубину над Дунавом, и поста густа. Песма оних у чамцима, кроз безмерну тишину, тамо доле, допирала је до њега једва чујно, као испод земље.

Над брдима и шумама међутим, што се љубичаста указаше, лево, могао је већ да наслути светлост сунчаног и чистог јутра. Задржа зато кола код једног реда високих јабланова. Ижљубивши заспало дете, остави га у колима, и слуге га опет попеше на коња. Ујахавши у неко ниско жбуње, он је мирно дочекао да претоваре ствари, из кола на коње, уклонио се да могу да окрену кола и, отпустивши братовљеве слуге, дуго је стајао тако и гледао за колима што су се враћала натраг, кроз густу травуљину, из које су пред коњима излетале шеве.

Скинувши клобук, даде га слугама и појаха пред њима, тресући се опет као буре.

Све је био свршио. Чим је узјахао, вративши своју ћерчицу, сав умор од последњих непроспаваних ноћи, од спремања и јахања, седе му као за врат, на коња. Мокар мирис жбуња, загушљива топлота ниских и осунчаних облака, магла из дубина, густа као дим, све га је то гушило и успављивало. Несрећа као да је била остала иза њега, пред њим је била само та даљина, зарасла густом травуљином, од које се малаксава. Био је миран. Пошао је био рано и надао се да ће пре мрака стићи до Варадина, где су имали да му се прикључе остали делови пука. Пук се скупљао из разних села славонских и сремских, да би под његовим вођством пошао у град Печуј, где је имао да издржи преглед пре него што га упуте да стигне логоре Карла Лотариншкога, који је био истурио своје претходнице на Рајну, до Штукштата, под командом генерала фелдмаршала барона Јохана Леополда Беренклау.

Меланхолијом која се претварала у ћутање, све упорније што је бивао старији, и он је, као и отац му, кога је при свакој важнијој изреци спомињао, мирно ишао у рат. Сеобе му беху досадили и немир који се ни у њему, као ни у свим тим његовим људима које је водио, није стишавао. Био је прошао са породицом, дуж Дунава и дуж Тисе, скоро сва већа места, тргујући заједно с братом, све док се није оженио и вратио у војску. Пошто је био много цењен у војсци, додељиваху му важне послове у народу. Премештаху га сваки час, да умирује тај свет, који се сваки час селио.

Знао је да ће га, одмах после прегледа, упутити на бојиште. Миран и самоуверен, предвиђао је цео пут, све догађаје који ће доћи, све људе, како ће се држати. Бојао се само да му један део пука, који је долазио са капетаном Писчевичем, из Шида, не задоцни на окуп, под Варадином.

Сан и отежао, јахао је погнуте главе, кроз травуљину. Што је бивало топлије и јасније на небу, све му је било теже. Коњ га је одмерено клатио и то га потпуно ослаби. Оно што је оставио дође му као и да нема, и плач женин и поглед братовљев и топлота малог детета, помешаше се с маглом. Слуге иза њега беху заостале мало и он осети потпуну самоћу.

Јашући даље, размишљајући о расподели старешина и војника, које је све лично знао, он се потпуно успава. Ето, помисли, довољно је одселити се из једног места, па да све што остављаш буде као и да није било. И загледа се тада у далека брда иза којих се сад помаљало Сунце. Кад на њему заблиста сребро, он се осети чио и лак, и као да нема тела. Осунчан, просијан, осети се топал, а не тежак, као и да не јаши, као и да не постоји, у том невидљивом ветру, који га је дочекивао с лица.

Затим потера коња касом, кроз празнину.

Тако је, године 1744, у пролеће, Вук Исакович пошао на војну.